

Vedkommende udtale, at jeg ikke vilde anse det for at være tilstrækkelig betryggende, at der fra de militære Ministerier blev givet en Forskrift derom. Jeg maatte i saa Tilfælde fordrer, at der i Straffeloven blev optaget en Bestemmelse, som satte Straf for den Overordnede, naar han viste sig uden Uniform, thi efter min Overbevisning er det af en saadan Bigtighed, at Respekten opretholdes, at man ikke lettelig kan gjøre Tilstrækkeligt for at vaage derover. Naar man har næret Frygt for, at et Paabud om, at de Underordnede skulde hilse de Overordnede, ogsaa naar disse ikke vare i Uniform, let vilde kunne føre til Fortrædigelse og til Straffe, som ikke var fortjente, da tror jeg, at man kan være ganske rolig derfor. Selv om man stemmer Ordene „naar denne er i Uniform“ ud af Paragrafen, uden at sætte Noget i Stedet derfor, tror jeg, at man kan være ganske rolig. Der vilde jo nemlig da komme til at staa i Paragrafen: „Den, som forsætlig eller af Mangel paa pligtstyblig Agtpaaagivenhed undlader at vise sin Overmand de befalede Tegne paa Uærbødighed, straffes med Fængsel i første Grad“, men det er jo utvivlsomt, at naar den paa-gjældende Underordnede hverken har kjendt eller har burdet kjende den Overordnede som Civil, saa vil der i intet Tilfælde kunne blive Tale om nogen Straf. — Der er et andet Forslag, som jeg skal tillade mig at berøre med et Par Ord, da jeg ikke veed, om det er blevet omtalt af den ærede Ordfører, nemlig Forslaget om at udstemme § 185. Denne Paragraf sætter Straf for den, som indgaar Ugtefskab, uden at have erhvervet den fornødne Tilladelse dertil. Naar vi ere gaaede med til at foreslaa denne Paragraf udstemt, saa er det af den Grund, at vi ikke finde det nødvendigt at have en særskilt Paragraf om dette Punkt. Naar nemlig § 185 gaar ud, saa kan der neppe være nogen Tvivl om, at den, der indgaar Ugtefskab, uden at have erhvervet den fornødne Tilladelse dertil, vil blive straffet efter § 158 og i alt Væsentligt paa samme Maade. — Endelig skal jeg endnu, inden jeg slutter, med et Par Ord berøre Lovforslagets § 200 og Ændringsforslagene dertil. Flertallets første Forslag til denne Paragraf gaar ud paa en anden Redaktion; men i Virkeligheden er dette Forslag heller ikke mere end en Redaktionsændring. Forslaget gaar ud paa at tydeliggjøre den Lante, at de saakaldte Disciplinarmidler ikke maa benyttes til Fortrædigelse af Mandstabet, men at hvert Middel kun maa benyttes efter sit Viemed. Dette er imidlertid ikke noget Nyt. Det er nemlig ved en Skrivelse fra Krigsministeriet af 29de Mai 1879 indskræpet samtlige Afdelinger, at disse Disciplinarmidler, overensstemmende med deres Viemed, kun maa benyttes til Indbøvelse af den militære Punktighed og Orden, hvortil den Paagjældende ved sin Opførelse har viist, at han trængte, men ikke som Straf for Forseelser af en væsentlig anden

Natur. — Forslaget under Nr. 26 gaar ud paa det Samme. Jeg skal iøvrigt erklære, at dette vistnok ogsaa er et af de Punkter, hvor der muligvis kan blive at foretage nogle Ændringer af Hensyn til de Disciplinarmidler, som man bruger ombord paa Skibene, men Udvalget har ikke været i Besiddelse af tilstrækkelig Sømandskjendighed til at paatage sig Ansvar for at foreslaa Noget i saa Henseende. Det ærede Mindretal har til denne Paragraf foreslaaet en Ændring, som man, efter hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Præstø Amts 5te Valokreds (Nøhr), skulde tro blot gif ud paa at afskaffe simpelt Fængsel paa Vand og Brød som arbitrær Straf. Jeg veed ikke, om jeg har foreslaaet det ærede Medlem rigtig i den Henseende, at kun det var Meningen deraf, eller hvis det er Tilfældet, har det ærede Mindretal ikke foreslaaet sit eget Forslag, thi det Forslag, som her er skillet, har nemlig en meget gjennemgribende Betydning; det er paa ingen Maade nogen Indskrænkning i den arbitrære Straffemyndighed, naar man tager det som Helhed, men en meget vidstrakt Udvidelse deraf. Man har nemlig tillige foreslaaet at udstemme de 4, 5 første Linier af 2det Stykke af § 200, og i dette Stykke er der sat en Grændse for Høiden af de Fængselsstraffe, der kunne idømmes arbitrært. Det hedder nemlig, at simpelt Fængsel paa Vand og Brød kun maa paalegges indtil 10 Dage eller, anvendt paa unge Menneſter under 18 Aar, i indtil 6 Dage, og at de andre Arreststraffe skulle holdes indenfor en Grændse af tilsvarende Strenghebd. Naar man udstemmer denne Passus, bliver Følgen deraf, at der ikke bliver sat nogen Grændse for Anvendelsen af de Straffe, der overhovedet kunne anvendes arbitrært. Det bliver altsaa derefter tilladt at anvende indtil 30 Dages mørk Arrest paa indskrænket Koft, hvilket efter Skalaen i § 44 nysagtig svarer til 6 Gange 5 Dages simpelt Fængsel paa Vand og Brød. Jeg veed ikke, om det kan være Meningen af Forslaget, men det kan godt antages at være Meningen; thi man vil derved ikke komme saa overmaade langt bort fra, hvad der bestemmes om den arbitrære Straffemyndighed i andre Landes Lovgivninger. Saaledes i Lader f. Ex. den tydske Straffelov af 1872, hvis jeg ikke husker feil, at anvende en arbitrær Straf af indtil 21 Dages Fængsel paa Vand og Brød, saa det var i og for sig ikke saa umuligt, at det kan være Meningen, men hvis det er Meningen, hvad jeg foreløbig gaar ud fra, maa jeg dog sige, at det er lovlig glubst, efter hvad vi ere vante til, og det er heller ikke ganske principrigtigt. Det forekommer mig nemlig, at man ikke lettelig bør overlade til arbitrær Afgjørelse at straffe en Forseelse, for hvilken der skal idømmes en Straf svarende til 6 Gange 5 Dages simpelt Fængsel paa Vand og Brød, og der er heller ingen Trang til at overlade den Slags Forseelser til arbitrær Afgjørelse. Paa den